

TUOMARIEN KANSAINVÄLINEN EDUSTAJAKOKOUS

Wienissä on parhaillaan koolla tuomarien ensimmäinen kansainvälinen edustajakokous sekä Saksan lakimiesten 31. edustajakokous.

Korkea-arvoisten edustajien puheet ovat hengeltään ylipäänsä äärimmäisen taantumuksellisia. Herrat porvarilliset lakimiehet ja tuomarit ovat julistaneet sotaretken kansan oikeudenkäyntiin osallistumista vastaan.

Nykyajan valtioissa on käytännössä kaksi tämän osallistumisen perusmuotoa: 1) valamiesoikeus, jossa valamiehet ratkaisevat vain syyllisyyttä koskevan kysymyksen; rangaisuksen määräävät ja oikeusprosessia johtavat vain kruunun-tuomarit; 2) lautamiesoikeus, jossa lautamiehet meidän „säätiedustajaimme” tavoin osallistuvat *kaikkien* kysymysten ratkaisemiseen samoin kuin kruunun-tuomaritkin.

Ja nyt sitten perustuslaillisten valtioiden „valistuneet” tuomarit pitävät jyriseviä puheita kansan edustajien kaikkinaista oikeudenkäyntiin osallistumista vastaan. Eräs edustajista, Elsner, pauhasi valamies- ja lautamiesoikeutta vastaan, joka johtaa muka „anarkiaan lakien käytössä”, puolustaen sen asemesta tuomarien *erottamattomuutta*.

Huomautamme tämän johdosta, että tässä asetetaan liberaalinen vaatimus demokraattisen vaatimuksen tilalle ja sillä peitellään täydellistä demokraattisuudesta luopumista. Kansan edustajien osallistuminen oikeuskäsittelyyn on epäilemättä demokraattinen periaate. Tämän periaatteen johdonmukainen noudattaminen tarkoittaa ensinnäkin sitä, ettei valamiesten vaaleissa olisi *sensusta*, s.o. ettei äänioikeutta rajoitettaisi sivistyksestä, omaisuudesta, asuinpaikan vakinaisuudesta y.m. johtuvilla ehdoilla.

Valamiesten joukossa on nykyään työläisten poisjättämisen takia enemmistönä useinkin erikoisen taantumuksellinen pikkuporvaristo. Lääkkeenä tätä pahaa vastaan täytyy olla demokratismin kehittäminen sen johdonmukaiseen ja eheään muotoon saakka eikä lainkaan halpamainen demokratismin luopuminen. On tunnettua, että oikeuslaitoksen järjestämisen toiseksi johdonmukaisen demokratismin ehdoksi katsotaan kaikissa sivistysmaissa se, että kansa valitsee tuomarit.

Sitä vastoin tuomarien erottamattomuus, josta liberaaliset porvarit yleensä ja muun muassa meillä Venäjällä niin kovasti pauhaavat, on vain keskiajan etuoikeuksien *jakamista* Purishkevitshien ja Miljukovien kesken, maaorjuuttajien ja porvariston kesken. *Käytännössä* ei erottamattomuutta voida täydellisessä muodossaan toteuttaa, ja onhan järjetöntä puolustaa sitä kelvottomiin, huolimattomiin ja huonoihin tuomareihin nähden. Keskiaikana oli tuomarien nimittäminen yksinomaan feodaalien ja absolutismin käsissä. Porvaristo, saatuaan nyt laajat mahdollisuudet päästä tuomarien joukkoon, *puolustaa* itseään feodaaleilta „erottamattomuusperiaatteen” avulla (sillä nimitettävät tuomarit tulevat useimmissa tapauksissa kiertämättä olemaan lähtöisin porvaristosta, koska enemmistö „sivistyneistä” lakimiehistä kuuluu porvaristoon). Näin ollen puolustautuessaan *feodaaleilta* porvaristo samalla puolustaa itseään *demokratialta* pitämällä kiinni tuomarien nimitämisperiaatteesta.

Edelleen on mielenkiintoista merkitä seuraavat kohdat dresdeniläisen tuomarin tri Ginsbergin puheesta. Hän ryhtyi järjelemään *luokkaperusteisesta lainkäytöstä*, s.o. luokkasorron ja luokkataistelun ilmenemisestä nykyisessä lainkäytössä.

„Ken luulee”, huudahtaa tri Ginsberg, „että kansan edustajien osallistuminen oikeuteen hävittää luokkaperusteisen lainkäytön, hän erehtyy pahasti”...

Oikein, hra tuomari! Demokratia ei yleensä hävitä luokkataistelua, vaan tekee sen vain tietoiseksi, vapaaksi, julkiseksi. Mutta tämä seikka ei ole mikään todiste demokratiaa vastaan. Se on todiste, joka puolustaa demokratian johdonmukaista kehittämistä loppuun saakka.

...„Luokkaperusteinen lainkäyttö on todellisuudessa varmasti olemassa”, jatkoi saksilainen tuomari (ja saksilaiset tuomarit ovat Saksassa hankkineet itselleen mainetta julmilla tuomioillaan työläisiä vastaan), „mutta ei ollenkaan sosialidemokraattien osoittamassa mielessä, ei siinä mielessä, että rikkaille annettaisiin etusija köyhiin verrattuna. Päinvastoin, luokkaperusteinen oikeuslaitos on olemassa juuri päinvastaisessa mielessä. Minulle sattui tällainen tapaus. Käsitelimme oikeusjuttua kolmisin, minä ja kaksi lautamiestä. Toinen heistä oli ilmetty sosialidemokraatti ja toinen jotakin samantapaista. Syytettiin lakkolaista, joka oli piessyt lakkorikkuria („työläistä, joka oli halunnut tehdä työtä” — kirjaimellisesti niin sanoi herra saksilainen tuomari), oli käynyt kiinni tämän kurkkuun ja huutanut: „Pääsimpöä nyt sinuun käsiksi, kirottu konna!”.

Sellaisesta määrätään tavallisesti 4—6 kuukautta vankilaa, ja se on vähin määrä, millä sietää rangaista noin raaoista teoista. Mutta tällä kertaa jouduin ponnistelemaan kovasti saadakseni aikaan sen, ettei syytettyä julistettu syyttömäksi. Sosialidemokraattinen lautamies sanoi minulle, etten minä ymmärrä työläisten psykologiaa. Mutta minä vastasin hänelle, että piestyn psykologiaa minä ymmärrän erinomaisesti”...

Tuomari Ginsbergin puheen tekstin julkaisseet saksalaiset lehdet merkitsevät tässä kohdassa: „*Naurunhohotusta*”. Herrat lakimiehet ja herrat tuomarit hohottivat. Täytyy tunnustaa, että jos olisimme joutuneet kuulemaan tuota saksilaista tuomaria, niin mekin olisimme nauraneet sydämen pohjasta.

Luokkataisteluooppi on sellainen asia, että sitä vastaan vielä voidaan kuvitella yritettävän kiistää tieteellisesti (mukamas tieteellisesti). Mutta ei tarvitse muuta kuin ottaa kysymys käytännöllisesti, tarkastella elämän arkisia ilmiöitä, niin — katsos vain! — tuon opin kiihkein vastustaja voi osoittautua yhtä lahjakkaaksi luokkataistelun propagoijaksi kuin on herra saksilainen tuomari Ginsberg.

„Pravda” № 104,
elokuun 30 pnä 1912
Allekirjoitus: I. V.

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan